

Posłuchaj

()

Artykuł 2

CZY WNIEBOWSTĄPIENIE BYŁO CZYMŚ STOSOWNYM DLA CHRYSTUSA Z UWAGI NA JEGO BOSKĄ NATURĘ?

Wydaje się, że tak

1. Czytamy bowiem w psalmie (Ps 46, 6): „Wzniósł się Bóg przy radosnych okrzykach”, oraz w Księdze Powtórzonego Prawa (Pwt 33, 26): „Wstępujący na niebo jest pomocnikiem twoim”. Teksty te mówią o Bogu przed Wcieleniem Chrystusa. Więc Wniebowstąpienie przysługiwało Chrystusowi ze względu na Jego Bóstwo.

Komentarz: Jeśli jednak Wniebowstąpienie przysługiwałoby Chrystusowi ze względu na Jego Bóstwo, to mógłby wstąpić do

nieba w każdym momencie swojego ziemskiego życia, bo przecież zawsze był Bogiem.

2. Ten, kto zstąpił z nieba, do nieba miał wstąpić. Czytamy bowiem w Ewangelii (Jan 3, 13): „Nikt nie wstąpił do nieba, tylko Ten, który zstąpił z nieba”, oraz w liście Apostoła (Ef 4, 10): „Ten, który zstąpił, jest Tym samym, co i wstąpił”. Chrystus zaś z nieba zstąpił nie jako człowiek, lecz jako Bóg, bo w niebie nie posiadał przedtem natury ludzkiej, lecz tylko Boską. Wydaje się więc, że Chrystus wstąpił do nieba jako Bóg.

3. Wstępując do nieba szedł Chrystus do Ojca. Lecz sam mówi (Jan 14, 28): „Ojciec większy jest niż ja”. Nie dorównywał więc Ojcu jako człowiek. Wydaje się przeto, że Chrystus wstąpił do nieba jako Bóg.

A JEDNAK słowa Apostoła (Ef 4, 9): „Cóż to znaczy, że wstąpił, jeśli nie to, że najpierw zstąpił”, zostały opatrzone glosą (Lomb): „Jasne jest, że Chrystus zstąpił i wstąpił z uwagi na człowieczeństwo”.

WYKŁAD. Mówiąc: „z uwagi na człowieczeństwo” możemy mieć dwie rzeczy na myśli: uwarunkowania wstępującego oraz przyczynę wstąpienia. Uwypuklając uwarunkowania wstępującego do nieba, nie możemy przypisywać Chrystusowi Wniebowstąpienia z tytułu Jego Boskiej natury bądź dlatego, że nie istnieje coś takiego, ku czemu Bóstwo mogłoby się wznosić, bądź też dlatego że wstępowanie jest zmianą miejsca w przestrzeni, nie może więc odnosić się do natury Boskiej, która ani ruchowi ani umiejscowieniu nie podlega. Natomiast w swej ludzkiej naturze, umiejscowionej w przestrzeni i podlegającej ruchowi, Chrystus mógł wstąpić do nieba. Toteż w tym znaczeniu możemy powiedzieć, że Chrystus wstąpił do nieba z uwagi na człowieczeństwo, a nie jako Bóg. Jeżeli zaś przez to wyrażenie akcentujemy przyczynę Wniebowstąpienia,

musimy przyznać, że Chrystus wstąpił do nieba dlatego że jest Bogiem, nie dlatego, że jest człowiekiem, bo uczynił to mocą swego Bóstwa, a nie mocą swojej ludzkiej natury. Toteż mówi Augustyn (Serm. de Ascens., In App. Serm. 176, olim de Temp. 176, al. 58.): „Z naszej natury było to, że Syn Boży zawisł na krzyżu; z Jego — to, że wstąpił do nieba”.

Komentarz: Jako Bóg nie potrzebował żadnej zmiany miejsca, ani uwznioślenia swojej natury, która była doskonała. Jako człowiek owszem, ale to nie mocą swojego człowieczeństwa Chrystus wstąpił do nieba, ale mocą swego Bóstwa, które podniosło jego człowieczeństwo i uwielbione po Zmartwychwstaniu ciało.

Ad 1. Przytoczone tu teksty mają charakter proroctw i odnoszą się do Boga rozważanego w aspekcie późniejszego Wcielenia. Wolno jednak utrzymywać, że jakkolwiek „wstąpienie”, w ścisłym tego słowa znaczeniu nie może się odnosić do natury Boskiej, można jej to przypisać w znaczeniu przenośnym, jak czyni psalmista, mówiąc (Ps 83, 6) o wstępowaniu w serce człowieka, kiedy serce to, korząc się przed Bogiem, Jemu się poddaje. W przenośnym znaczeniu można mówić również o Wniebowstąpieniu z uwagi na każde stworzenie, przez to samo, że Bóg poddaje je sobie.

Komentarz: Zatem w przenośni jesteśmy zdolni do Wniebowstąpienia, to jest do wzniesienia się duszą do Boga, a w późniejszych stanach mistycznych do ekstazy, to jest to porwania i do lewitacji. Ale nie są to stany stałe.

Ad 2. Wstąpił do nieba Ten sam, który zstąpił, mówi bowiem Augustyn (de Symb., lib., al. Senn. IV. de Symb., ad Catechum. — Inter dub. Aug): „Któż jest tym, który zstąpił? Bóg-Człowiek. Kto jest tym, który wstąpił? Tenże Bóg-Człowiek”. Zstąpienie zaś przypisujemy Chrystusowi dwojako. Po pierwsze — mówimy, że zstąpił z nieba. To zstąpienie przypisujemy Bogu-

Człowiekowi, jako Bogu. Nie uważamy tego zstąpienia za ruch lokalny, lecz mamy na myśli to, że „On wyniszczył siebie — bo — mając naturę Bożą przyjął naturę sługi” (Filip 2, 6). Jak zwrot: „wyniszczył siebie” nie oznacza tego, że wyzbyła się swojej pełni, lecz że przyjął naszą małość, podobnie zstąpienie z nieba nie oznacza tego, że On niebo opuścił, lecz, że przybrał sobie do jedności osobowej ziemską naturę. O innym „zstąpieniu” mówi Apostoł w słowach (Ef 4, 9): „Zstąpił do głębokości ziemskich”. To zstąpienie jest ruchem lokalnym. Przysługuje przeto Chrystusowi ze względu na uwarunkowania Jego ludzkiej natury.

Komentarz: Człowiecza natura Chrystusa jest poddana ruchowi lokalnemu, to jest przemieszczaniu się. Natomiast zstąpienie Jego Bóstwa poprzez Wcielenie nie było lokalne, ale było wyniszczeniem.

Ad 3. Mówimy o wstąpieniu Chrystusa do Ojca, ponieważ wstąpił, by „zasiąść na Jego prawicy”. Należy się to Chrystusowi w pewien sposób z uwagi na Jego naturę Boską i w pewien sposób ze względu na Jego naturę ludzką. Będzie o tym mowa (q. 58, a. 3.).

Komentarz: Zatem człowieczeństwo Chrystusa wstąpiło lokalnie, by zasiąść po prawicy Boga. Jeśli bowiem potraktujemy, tak jak trzeba, Zmartwychwstanie i Wniebowstąpienie dosłownie, to On, jak człowiek, przecież gdzieś się cieleśnie znajduje? Czy w kosmosie? Nie, powyżej, o czym będzie jeszcze mowa.

Chcesz czytać wszystko?

Wykup abonament.

Copyright Mavientura Projects e.K>

Kartą, paypalem lub bezpośrednim przelewem.

Datki

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

Oceń

Średnia ocena / 5. Policzone głosy:

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

Jeśli podobał Ci się ten wpis ...

Obserwuj nas na mediach społecznościowych!

Related